

CONCLUSIE VAN ADVOCaat-GENERAAL
S. ALBER

van 10 december 2002¹

1. In onderhavige niet-nakomingsprocedure tegen het Groothertogdom Luxemburg concludeert de Commissie dat het den Hove behage:

- 1) vast te stellen dat het Groothertogdom Luxemburg, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die noodzakelijk zijn om te voldoen aan richtlijn 97/66/EG² van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de telecommunicatiesector, de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- 2) het Groothertogdom Luxemburg te verwijzen in de kosten.

2. Artikel 15, lid 1, van de richtlijn bepaalt dat de lidstaten de nodige wettelijke en

bestuursrechtelijke bepalingen in werking doen treden om uiterlijk op 24 oktober 1998 aan deze richtlijn te voldoen. In afwijking van deze termijn dienen de lidstaten overeenkomstig artikel 15, lid 1, tweede alinea, van de richtlijn de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen om te voldoen aan artikel 5 van deze richtlijn uiterlijk op 24 oktober 2000 in werking te doen treden. Volgens artikel 15, lid 4, delen de lidstaten de Commissie de tekst mee van de bepalingen van intern recht die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

3. Op 24 oktober 1998, noch op 24 oktober 2000 was de Commissie van eventuele voor de uitvoering van de richtlijn vastgestelde bepalingen op de hoogte gesteld. Op grond daarvan nodigde de Commissie op 3 februari 1999 de Luxemburgse regering eerst uit om haar opmerkingen te maken. Bij brief van 31 maart 1999 werd de Commissie door de permanente vertegenwoordiging van Luxemburg een ontwerp van wet toegestuurd, zonder dat daarbij werd meegedeeld op welk tijdstip deze wet in werking zou treden. Daarop deed de Commissie op 23 juli 1999 een met redenen omkleed advies aan de lidstaat toekomen, waarin zij een termijn van twee maanden stelde. Op dit schrijven werd niet geantwoord. Met betrekking tot de in artikel 15, lid 1, tweede alinea, bedoelde, op

¹ — Oorspronkelijke taal: Duits.

² — PB 1998, L 24, blz. 1.

24 oktober 2000 bepaalde omzettingstermijn nodigde de Commissie bij brief van 5 december 2000 het Groothertogdom Luxemburg eveneens uit om zijn opmerkingen te maken. Daar Luxemburg de verdragsschending niet bestreed, deed de Commissie deze lidstaat op 25 juli 2001 een met redenen omkleed advies toekomen, waarbij eveneens een termijn van twee maanden werd gesteld. Ook op dit schrijven werd niet geantwoord.

4. In de procedure voor het Hof merkte de Luxemburgse regering ter verklaring van de tot dusverre achterwege gebleven omzetting onder meer op, dat eerst diepgaande studies waren verricht om te bepalen welke de beste rechtsvorm voor de omzetting was en dat richtlijn 97/66 later door artikel 19 van richtlijn 2002/58/EG³ was gewijzigd, zodat men bij de omzetting ook tegelijkertijd rekening had willen houden met deze wijziging.

5. Volgens vaste rechtspraak moet het bestaan van de niet-nakoming worden beoordeeld op basis van de situatie waarin de lidstaat zich bevond aan het einde van de in het met redenen omkleed advies gestelde termijn.⁴ Bovendien kan een lidstaat zich niet op bepalingen, praktijken of omstan-

digheden van zijn interne rechtsorde beroepen ter rechtvaardiging van de niet-nakoming van de door een richtlijn voorgeschreven verplichtingen en termijnen.⁵

6. Daar de richtlijn op het relevante tijdstip onbetwistbaar nog niet in Luxemburgs recht was omgezet, moet een schending van het Verdrag worden vastgesteld.

Kosten

7. Volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, voorzover dit is gevorderd. Aangezien het Groothertogdom Luxemburg in het ongelijk is gesteld, moet het overeenkomstig de vordering van de Commissie in de kosten worden verwezen.

3 — Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 12 juli 2002 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie (richtlijn betreffende privacy en elektronische communicatie) (PB L 201, blz. 37).

4 — Zie onder meer arresten van 15 maart 2001, Commissie/Frankrijk (C-147/00, Jurispr. blz. I-2387, punt 26); 7 mei 2002, Commissie/Nederland (C-364/00, Jurispr. blz. I-4177, punt 8), en 26 september 2002, Commissie/Frankrijk (C-351/01, Jurispr. blz. I-8101, punt 9).

5 — Zie onder meer arrest van 25 oktober 2001, Commissie/Italië (C-78/00, Jurispr. blz. I-8195, punt 38), en arrest van 26 september 2002, Commissie/Frankrijk (aangehaald in voetnoot 4, punt 9).

Conclusie

8. Ik geef het Hof in overweging:

- 1) vast te stellen dat het Groothertogdom Luxemburg, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die noodzakelijk zijn om te voldoen aan richtlijn 97/66/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de telecommunicatiesector, de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- 2) het Groothertogdom Luxemburg te verwijzen in de kosten.